

spinning4health.cz, z. s.
Praha 10-Vršovice, Moskevská 25/369
ID DS: nre3c3k

Váš dopis ze dne
23.05. 2019

Naše značka (uveďte v odpovědi)
Č. j.: 2019/D19056588 /70/ÚPV

Vyřizuje
Füřtová

Praha 27.05.2019

**Poskytnutí informací podle ustanovení § 14 odst. 5 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb.,
o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů**

Úřad průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“) obdržel dne 23. 5. 2019 Vaši žádost, v níž žádáte o poskytnutí položek č. 57 a 58 ze spisu O-479838 v případné anonymizované verzi s odůvodněním, že jste vlastníkem ochranné známky č. 320535 zn. sp. O-479838.

Položky v anonymizované verzi jsou v příloze tohoto dopisu.

Podle ustanovení § 5 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. bude poskytnutá informace zveřejněna způsobem umožňujícím dálkový přístup na internetové stránce Úřadu (<http://www.upv.cz>)

S pozdravem

Mgr. Petra Füřtová
oddělení právní

podepsáno elektronicky

ÚŘAD PRŮMYSLOVÉHO VLASTNICTVÍ
Mgr. Ing. Josef KRATOCHVÍL, Ph.D.
předseda

Pol. 57

V Praze dne 02.11.2018
O-479838
Č. j. O-479838/D18093564/2018/ÚPV

K č. j. 9 A 154/2018

Vyjádření žalovaného k žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 22. 5. 2018, zn. sp.: O-479838, č. j.: O-479838/D17023551/2017

Žalobce: **Mad Dogg Athletics, Inc.**
se sídlem 2111 Narcissus Court, Venice
CA 90291
USA

Zastoupený: **Mgr. Tomášem Bejčkem, advokátem**
artpatent, advokátní kancelář s.r.o.
se sídlem Dukelských hrdinů 12
Vinohradská 17
120 00 Praha 2

Žalovaný: **Úřad průmyslového vlastnictví**
se sídlem Antonína Čermáka 2a
160 68 Praha 6 - Bubeneč

Osoba zúčastněná na ř. : **spinning4health.cz, z. s.**
se sídlem Moskevská 25/369
101 00 Praha 10

Správní spis bude zaslán poštou
Přílohy správního spisu žalovaný zašle na žádost soudu

I.

Žalovanému byla dne 3. 10. 2018 doručena správní žaloba, kterou se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (dále „předseda Úřadu“ nebo „žalovaný“) ze dne 22. 5. 2018, zn. sp.: O-479838, č. j.: 479838/D17023551/2017/ÚPV. Napadeným rozhodnutím bylo zrušeno rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále „Úřad“ nebo „orgán prvního stupně řízení“) ze dne 31. 1. 2017, č. j.: O-479838/D16092411/2016/ÚPV, kterým byla zrušena ochranná známka osoby zúčastněné na řízení (dále také „vlastník napadené ochranné známky“ nebo „vlastník“) č. 320535, a věc byla vrácena orgánu prvního stupně řízení k novému projednání a rozhodnutí. K uvedené žalobě podává žalovaný následující vyjádření.

S vyjádřením k žalobě žalovaný rovněž zasílá správní spis. Vzhledem k tomu, že správní žalobou napadené rozhodnutí není rozhodnutím ve věci, žalovaný je připraven zaslat přílohy k tomuto spisu na vyžádání soudem.

II.

Osoba zúčastněná na řízení podala dne 30. 9. 2010 přihlášku barevné ochranné známky

sp. zn. O-479838 ve znění „
“, která byla dne 14. 9. 2011 zapsána pod č. 320535 do rejstříku ochranných známek pro výrobky a služby ve třídách 6, 16, 19, 20, 24, 26, 29, 35, 36, 38 - 41, 43, 44 a 45 mezinárodního třídění výrobků a služeb. Podáním doručeným dne 29. 9. 2016 se žalobce (dále také „navrhovatel“) domáhal zrušení uvedené ochranné známky z důvodu jejího neužívání ve smyslu § 31 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů, (dále „zákon č. 441/2003 Sb.“). S ohledem na to, že vlastník napadené ochranné známky ve lhůtě k vyjádření nepředložil žádné doklady ani se nijak nevyjádřil k návrhu žalobce, orgán prvního stupně řízení konstatoval, že užívání napadené ochranné známky nebylo prokázáno, a rozhodl proto tak, že návrhu žalobce vyhověl a napadenou ochrannou známku zrušil s účinky ex nunc. Proti tomuto rozhodnutí podal vlastník napadené ochranné známky rozklad, v němž argumentoval mimo jiné tím, že až do doručení prvoinstančního rozhodnutí nevěděl o tom, že byl podán návrh na zrušení jeho ochranné známky (soubor doručený do datové schránky byl údajně poškozen) a že v rámci prvoinstančního řízení nemohl bez své viny uplatnit důkazy k rozsahu užívání napadené ochranné známky, čímž mu byla odňata možnost hájit před správním orgánem svá práva. Dále v rozkladu uvedl, že napadené prvoinstanční rozhodnutí je nesprávné, neboť se neopírá o skutečný stav věci. S poukazem na zásadu materiální pravdy a dosavadní praxi Úřadu vlastník napadené ochranné známky žádal, aby důkazy a tvrzení

doložené v rámci rozkladového řízení, resp. v rámci žádosti o prominutí zmeškání lhůty doručené Úřadu spolu s rozkladem dne 8. 3. 2017, byly při rozhodování vzaty v úvahu.

Rozhodnutím ze dne 22. 5. 2018 předseda Úřadu rozkladem napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil orgánu prvního stupně řízení k novému projednání a rozhodnutí. K námitce podatele rozkladu, že se nemohl vyjádřit k návrhu na zrušení ochranné známky, neboť zprávu obsahující výzvu Úřadu k vyjádření se k návrhu nebylo možné zobrazit, předseda Úřadu uvedl, že orgán prvního stupně řízení v souladu s ustanovením § 34 odst. 3 zákona č. 441/2003 Sb. vyzval vlastníka ochranné známky zprávou ze dne 18. 10. 2016. Tato zpráva byla dle doručky založené ve spise dodána do datové schránky vlastníka dne 18. 10. 2016 a vlastníkově byla doručena dne 25. 10. 2016 ve smyslu § 8 odst. 1 až 4 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů. Vzhledem k tomu, že vlastník napadené ochranné známky ve stanovené lhůtě nereagoval, rozhodl Úřad podle obsahu spisu v souladu s § 34 odst. 3 zákona č. 441/2003 Sb. Ani případný pobyt předsedkyně statutárního orgánu vlastníka napadené ochranné známky která vyzvedává písemnosti, na území Velké Británie nelze považovat za důvod, který by znemožňoval komunikaci tohoto vlastníka s Úřadem. Z uvedených důvodů předseda Úřadu námitku označil za nedůvodnou. Dále předseda Úřadu uvedl přehled důkazů majících prokázat intenzivní užívání napadené ochranné známky, předložený vlastníkem napadené ochranné známky v rámci řízení o rozkladu. K argumentu navrhovatele, že ke skutečnostem a důkazům předloženým v rámci rozkladu nelze přihlížet s ohledem na zásadu koncentrace řízení, předseda Úřadu uvedl následující. Zásadu koncentrace řízení nelze vykládat izolovaně od jiných zásad správního řízení, v aplikační praxi by mělo být váženo, aby snaha o rychlé a hospodárné řízení, čemuž má koncentrační zásada napomoci, nebyla v nepoměru k možnostem ochrany subjektivních práv a chráněných zájmů účastníků řízení. Předseda Úřadu zdůraznil, že řízení o zrušení ochranné známky je jediným řízením podle zákona č. 441/2003 Sb., kde důkazní břemeno je z navrhovatele přeneseno na vlastníka ochranné známky, který musí doložit řádné užívání této známky. V případě nedoložení řádného užívání dojde ke zrušení vlastnického práva k ochranné známce. V daném případě předseda Úřadu konstatoval, že v případě nedoložení řádného užívání ochranné známky před orgánem prvního stupně řízení by mělo mechanické uplatnění koncentrační zásady ten důsledek, že přesto, že by v řízení o rozkladu byly vlastníkem předloženy důkazy prokazující řádné užívání jeho ochranné známky, byla by ochranná známka nenávratně zrušena. Koncentrace řízení zavedená zákonodárcem s úmyslem zhospodárnit řízení, by tak měla za přímý následek zbavení vlastnických práv k ochranné známce. Nastal by tak zřetelný nesoulad mezi obsahem ustanovení § 3 správního řádu a tím, že by zjištění skutečného stavu bylo zmařeno striktním uplatněním zásady koncentrace řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu. Podle předsedy Úřadu zásada koncentrace řízení nesmí převažovat nad možnostmi ochrany subjektivních práv a chráněných zájmů účastníků řízení. Předseda Úřadu má za to, že striktní odmítnutí předložených dokladů s odkazem na § 82 odst. 4 správního řádu by představovalo pouhý právní formalismus, který by mohl mít za následek zrušení ochranné známky, jež představuje závažný zásah do vlastnických práv a možné porušení čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Doklady předložené vlastníkem napadené ochranné známky spolu s rozkladem obsahují nové skutečnosti, které mohou ovlivňovat zjištěný skutkový stav a mohou svědčit o

prokázání řádného užívání napadené ochranné známky. Předseda Úřadu, který je ve smyslu § 89 odst. 1 správního řádu orgánem přezkumným, nemůže otázku posouzení uvedených dokladů řešit vzhledem k tomu, že by došlo k přesunutí podstatné části nalézacího řízení do řízení odvolacího, což by bylo v rozporu s principem dvojinstančnosti řízení. Předseda Úřadu proto napadené prvoinstanční rozhodnutí rozhodnutím ze dne 22. 5. 2018 zrušil a věc vrátil orgánu prvního stupně řízení k novému projednání a rozhodnutí. Zavázal jej zároveň k tomu, aby posoudil doklady předložené vlastníkem napadené ochranné známky v odvolacím řízení, zda ve smyslu § 31 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb. ve sledovaném období a na území České republiky prokazují řádné užívání napadené ochranné známky pro výrobky a služby, pro něž byla zapsána.

Proti uvedenému rozhodnutí předsedy Úřadu (dále „napadené rozhodnutí“) podal žalobce správní žalobu, k níž žalovaný podává následující vyjádření.

III.

Žalobce tvrdí, že byl napadeným rozhodnutím dotčen na svých právech ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů. Podle žalobce má napadené rozhodnutí vady, spočívající v prolomení zásady koncentrace řízení vymezené v ustanovení § 82 odst. 4 zákona č. 555/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „správní řád“). Žalobce argumentuje tím, že zásada koncentrace řízení je základním principem správního řízení, který je třeba uplatňovat u všech účastníků správního řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j.: 1 As 114/2012).

Dále žalobce uvádí, že řízení o zrušení ochranné známky pro neužívání je ovládáno zásadou dispoziční, kde předmětné řízení je v moci účastníků řízení, u nichž se předpokládá, že budou vyvíjet procesní aktivitu. S ohledem na zásadu rovnosti účastníků řízení je přitom na každém z nich, aby splnili své procesní povinnosti a předložili svá tvrzení k věci a důkazy, které tato tvrzení podpoří. Tento postup je dle žalobce v souladu se zásadou „*vigilantibus iura skripta sunt*“. Podle žalobce je proto nepřípustné, aby správní orgán vyžadoval v řízení splnění procesních povinností jen po jednom účastníkovi, zatímco vůči druhému splnění těchto povinností nepožadoval. Z toho, že vlastník napadené ochranné známky se ve stanovené lhůtě na výzvu Úřadu nevyjádřil, měl žalovaný podle žalobce uplatnit zásadu koncentrace řízení a k novým důkazům, předloženým v rozkladovém řízení, nepřihlížet.

V další části žaloby žalobce cituje argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí, který uvedl, že koncentrační zásadu není možné aplikovat izolovaně od jiných zásad platných pro správní řízení, zejména od zásady materiální pravdy. Podle žalovaného by mělo být váženo, aby snaha o rychlé a hospodárné řešení, čemuž má koncentrace řízení napomoci, nebyla v nepoměru k možnostem ochrany subjektivních práv a chráněných zájmů účastníků řízení.

Žalobce dále podrobně rozebírá argumentaci vlastníka napadené ochranné známky uvedenou v rozkladu, že až do doručení prvoinstančního rozhodnutí nevěděl o podání návrhu na zrušení

ochranné známky, neboť se mu písemnost od Úřadu nepodařilo z datové schránky z důvodu jejího poškození zobrazit. Žalobce považuje tvrzení vlastníka napadené ochranné známky za účelové, přičemž připouští, že žalovaný na argumentaci vlastníka napadené ochranné známky nepřistoupil.

S ohledem na uvedené považuje žalobce za nezákonný postup, že žalovaný připustil nové důkazy podané v řízení o rozkladu, byť vlastník napadené ochranné známky měl možnost své procesní povinnosti v řádné lhůtě v prvoinstančním řízení splnit. Žalobce v tomto postupu žalovaného spatřuje porušení koncentrační zásady a rovnosti účastníků řízení, který podle něj nelze zhojit odkazem na zásadu materiální pravdy, neboť řízení o zrušení ochranné známky je ovládané dispoziční zásadou. Připuštění argumentace žalovaného by podle žalobce vedlo k absurdnímu závěru, dle kterého by ustanovení o koncentrační zásadě postrádalo smysl a nebylo možno ji nikdy uplatnit.

IV.

Žalovaný předem podotýká, že podle něj žalobce není ve věci aktivně legitimován ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, vzhledem k tomu, že napadeným rozhodnutím nebyl zkrácen na svých právech. Napadené rozhodnutí není rozhodnutím ve věci, věc byla vrácena orgánu prvního stupně řízení k novému projednání a rozhodnutí. V řízení o zrušení ochranné známky se přitom nejednalo o hmotné právo navrhovatele, který má v řízení jen práva procesní, ale pouze o hmotné právo osoby zúčastněné na řízení, resp. její vlastnické právo k ochranné známce. Připuštěním dokladů o užívání ochranné známky předložených v rámci rozkladu nedošlo k poškození práva navrhovatele. Žalobce ostatně v žalobě ani blíže nespecifikuje, na jakých právech byl napadeným rozhodnutím zkrácen. Pro případ, že by podle soudu žalobce v řízení o správní žalobě byl aktivně legitimován, uvádí žalovaný následující argumentaci k otázce uplatnění zásady koncentrace řízení a připuštění nových skutečností a důkazů v rámci řízení o rozkladu.

Obsáhlou argumentaci žalobce ohledně tvrzení vlastníka napadené ochranné známky o nemožnosti uplatnit bez své viny skutečnosti a důkazy k prokázání užívání napadené ochranné známky před vydáním rozhodnutí orgánu prvního stupně řízení, považuje žalovaný za bezpředmětnou. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval zdůvodněním tvrzení vlastníka a dospěl shodně s žalobcem k závěru, že toto tvrzení není důvodné. Ve správní žalobě je proto spornou pouze argumentace žalobce, která se týká uplatnění zásady koncentrace řízení v posuzovaném případě.

Zásada koncentrace řízení je pro správní řízení upravena v ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu, podle něhož se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Účelem této zásady je zajištění rychlosti a hospodárnosti řízení a zabránění nedůvodným průtahům v důsledku předkládání nových návrhů a důkazů účastníky řízení v druhém stupni řízení, které mohou paralyzovat

činnost správního orgánu a zabránit vydání rozhodnutí v zákonné či přiměřené lhůtě. Snahou ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu je vyvažovat právo účastníků řízení navrhopat důkazy a činit návrhy po celou dobu řízení dle § 36 odst. 1 správního řádu a právo na projednání věci bez zbytečných průtahů.

Uplatnění zásady koncentrace řízení však není bezvýhradné. Nelze ji aplikovat izolovaně od jiných zásad správního řízení, především zásady materiální pravdy a zásady zákonnosti. Správní orgán jakožto strážce zákonnosti se nemůže v řízení odvolacím či v řízení o rozkladu zcela vyhnout odpovědnosti za zjištění skutkového stavu. Minimálně musí zohlednit ty skutečnosti a důkazy, které mají vliv na zákonnost rozhodnutí nebo na ochranu veřejného zájmu, byť je účastník řízení mohl uplatnit dříve. Zároveň má správní orgán ve správním řízení postupovat k vydání rozhodnutí vždy co nejsnazší cestou, vždy však cestou spolehlivě postačující ke zjištění objektivního stavu věci, která je předmětem takového řízení. Aplikace zásady koncentrace řízení může přitom vést k tomu, že v důsledku odmítnutí důkazů a popření nových skutečností, předložených v rámci odvolání resp. rozkladu, nemusí být zjištěn nepochybný stav věci ve smyslu § 3 správního řádu. Uvedenou zásadu je proto podle žalovaného třeba posuzovat v návaznosti na požadavek zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tedy rozsahu nezbytného pro dodržení zásady zákonnosti, zásady ochrany dobré víry, zásady zneužití správního uvážení, zásady ochrany veřejného zájmu a zásady legitimního očekávání.

V posuzovaném případě musel předseda Úřadu vyřešit otázku, zda připustit důkazy předložené vlastníkem napadené ochranné známky v řízení o rozkladu, když v prvoinstančním rozhodnutí Úřad návrhu žalobce na zrušení ochranné známky vyhověl z důvodu, že vlastník napadené ochranné známky nedoložil užívání své ochranné známky žádnými důkazy.

Řízení o zrušení ochranné známky z důvodu jejího neužívání upravuje zákon č. 441/2003 Sb. a subsidiárně se pro něj použije rovněž správní řád. Úřad v tomto řízení rozhoduje v souladu s obsahem spisu na základě důkazů, které na podporu svých tvrzení předkládají účastníci řízení. Zásada materiální pravdy je v tomto řízení modifikována aktivitou účastníků řízení, tedy zásadou dispoziční. Řízení o zrušení ochranné známky je svou povahou specifickým typem správního řízení před Úřadem, v němž se jedná pouze o hmotné právo vlastníka napadené ochranné známky a v němž dochází k přenesení důkazního břemene z navrhovatele na vlastníka napadené ochranné známky. Je to tedy pouze vlastník, kdo prokazuje řádné užívání své ochranné známky, což se odvíjí od jím předkládaných důkazů. V případě, že vlastník na základě předložených dokladů neprokáže řádné užívání své ochranné známky v rozhodném období a v rozsahu, ztrácí svá vlastnická práva.

Při mechanickém uplatnění zásady koncentrace řízení a odmítnutí důkazů k prokázání užívání ochranné známky předložených v rámci rozkladu, by s přihlédnutím ke specifikům řízení o zrušení ochranné známky došlo k výraznému oslabení principu materiální pravdy. Za situace, kdy by vlastník ochranné známky dodatečně předložil důkazy svědčící o řádném užívání, ale

neměl by již možnost zabránit zrušení ochranné známky, která ve skutečnosti byla řádně užívána, došlo by ke zjevnému nesouladu mezi skutkovým stavem, z něhož žalovaný v rozhodnutí vycházel, a požadavkem na zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V důsledku striktního uplatnění zásady koncentrace řízení by tak podle žalovaného došlo k nepřiměřeně tvrdému zásahu do vlastnického práva vlastníka napadené ochranné známky, který by bez ohledu na předložené důkazy nevratně ztratil své právo k ochranné známce. V daném případě žalovaný shledal, že předložené doklady obsahují nové skutečnosti, které mohou ovlivňovat zjištěný skutkový stav. Snaha o rychlé a hospodárné řízení, k němuž má zásada koncentrace řízení vést, by se tak ocitla ve hrubém nepoměru k možnostem ochrany subjektivních práv a chráněných zájmů účastníků správního řízení.

Pokud jde o argument žalobce, že postup žalovaného byl v rozporu se zásadou „*vigilantibus iura*“, tedy zásadou, že „bdělým náleží práva“, je třeba uvést, že jakkoliv jde o ustálenou zásadu, jež subjekty právních vztahů pojímá jako aktivní jedince, kteří se musí přičinit o to, aby jejich práva byla respektována a chráněna, její aplikace podle žalovaného nemůže být samoučelná a rozporná s principy spravedlivého rozhodování. V daném případě nebyl vlastník napadené ochranné známky ve správním řízení nečinný, neboť důkazy k prokázání užívání ochranné známky předložil, byť až v rozkladovém řízení. Žalovaný má za to, že uvedenou zásadu v souvislosti se zásadou dispoziční a zásadou koncentrace řízení je třeba vykládat tak, aby plnila svoji funkci spočívající v rozumném a spravedlivém vyřešení problému. Ani zásady platné pro správní řízení nemohou být podle žalovaného přehnaně formalisticky aplikovány bez zřetele ke všem okolnostem projednávané věci a souvisejícími ustanoveními správního řádu.

V daném případě žalovaný připustil důkazy předložené v rozkladovém řízení právě s ohledem na specifika daného typu řízení v souvislosti se zásadou materiální pravdy a nepřiměřeně tvrdým zásahem spočívajícím ve zrušení vlastnického práva k ochranné známce, který by nastal v důsledku odmítnutí těchto důkazů. Postupoval tak v souladu se svou dosavadní praxí (viz např. rozhodnutí sp. zn. O-60899, sp. zn. O-181250, sp. zn. O-292551, sp. zn. O-365894). Trvat u tohoto typu řízení na uplatnění zásady koncentrace řízení by podle žalovaného bylo přehnaným formalismem, jehož důsledkem by bylo trvalé a nevratné zrušení vlastnického práva, zaručeného čl. 11 Listiny základních práv a svobod, na základě neúplně zjištěného skutkového stavu.

Žalobce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j.: 1 As 114/2012 rovněž argumentuje tím, že zásadu koncentrace řízení je třeba uplatňovat u všech účastníků řízení. Podle žalobce žalovaný napadeným postupem porušil zásadu rovnosti účastníků řízení.

Žalovaný nijak nepopírá, že zásada koncentrace řízení by se v řízení o návrhu měla vztahovat nikoli pouze na navrhovatele, ale na všechny účastníky řízení, jak vyplývá z uvedeného rozsudku. K tomu je však třeba uvést, že v řízení o zrušení ochranné známky pro její neužívání se nerozhoduje o hmotných právech obou účastníků řízení. Hmotné právo, vlastnické právo k ochranné známce, má jenom vlastník. Připuštěním dokladů o užívání ochranné známky předložených v rámci rozkladu tedy nedojde k porušení hmotného práva

navrhovatele. Zatímco žalobci v řízení o zrušení ochranné známky pro neužívání stačí pouze namítnout neužívání ochranné známky v návrhu na zrušení (navrhovatelem může být jakákoli třetí osoba), který podat může a nemusí, důkazní břemeno ohledně prokázání užívání plně spočívá na vlastníku napadené ochranné známky, přičemž sankcí za neunesení důkazního břemene je ztráta vlastnického práva.

Žalovaný je přesvědčen, že připuštěním dokladů předložených vlastníkem napadené ochranné známky v rámci rozkladového řízení nebyla rovnost účastníků řízení narušena. Nedošlo k zásahu do hmotných či procesních práv žalobce. Napadené rozhodnutí nijak nepředjímá nové rozhodnutí ve věci, pouze zavazuje orgán prvního stupně k novému přezkoumání a rozhodnutí ve věci v souladu se zásadou materiální pravdy ve smyslu § 3 správního řádu. S ohledem na ochranu a zajištění procesních práv účastníků řízení a z důvodu, aby nedošlo k přesunutí podstatné části nalézacího řízení do řízení rozkladového, žalovaný jako přezkumný orgán věc vrátil orgánu prvního stupně řízení k novému posouzení a rozhodnutí a zavázal jej k tomu, aby se zabýval jak doklady předloženými vlastníkem ochranné známky a jeho argumentací v odvolacím řízení, tak i tvrzeními navrhovatele vztahujícími se k důkazům vlastníka, předloženými v rámci vyjádření k rozkladu. Žalobci je tak zajištěna možnost vyjádřit se v obou stupních řízení k návrhům a dokladům předloženým vlastníkem napadené ochranné známky

V.

Na základě výše uvedeného je žalovaný přesvědčen, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu a zákona č. 441/2003 Sb. a je náležitě odůvodněno, a proto navrhuje,

aby žaloba byla zamítnuta.

Mgr. Ing. Josef Kratochvíl, Ph.D. v.r.

podepsáno elektronicky

Městský soud v Praze
pracoviště Slezská 9
120 00 Praha 2

artpatent.

Městský soud v Praze
Hybernská 18
III 21 Praha 1

V Praze dne 15.11.2018

Sp. zn.: 9 A 154/2018
Naše zn.: adlito2-18

Žalobce: Mad Dogg Athletics, Inc.
se sídlem 2111 Narcissus Court, Venice, CA 90291, USA

Právně zastoupen: Mgr. Tomášem Bejčkem, advokátem, ev. č. ČAK: 14 089
artpatent, advokátní kancelář s.r.o.
IČO: 036 36 372
*se sídlem Dukelských hrdinů 12, 170 00 Praha 7
zapsaná v obchodním rejstříku vedeném Městským soudem v Praze
oddíl C, vložka 235181*

Žalovaný: Úřad průmyslového vlastnictví
IČO: 481 35 097
se sídlem: Praha - Bubeneč, Antonína Čermáka 1057/2a, PSČ 16000

Vyjádření žalobce k připsu žalovaného ze dne 02.11.2018

Do datové schránky: snkabbm

Přílohy: *bez příloh*

I.

artpatent.

V nadepsané věci podal žalobce dne 10.07.2018 správní žalobu. Žalovaný se k žalobě vyjádřil svým přípisem ze dne 02.11.2018.

Žalobce si tímto dovoluje reagovat na vyjádření žalovaného ze dne 02.11.2018, neboť žalovaný v tomto přípisu dále rozvíjí svojí argumentaci, která je dle žalobce nesprávná, popř. uvádí některé nové argumenty, které nebyly v rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (tj. žalovaného) ze dne 22.05.2018, sp.zn.: O-479838, č.j.: O-479838/D17023551/2017/ÚPV (dále také jako „**Napadené rozhodnutí**“), uvedeny.

Žalobce se vyjadřuje k jednotlivým bodům žalovaného ve stejném pořadí, jak jsou uvedeny v jeho přípisu ze dne 02.11.2018.

II.

Aktivní legitimace žalobce

Žalovaný zpochybňuje aktivní legitimaci žalobce dle ustanovení § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále také jako „**SŘS**“), neboť má za to, že žalobce Napadeným rozhodnutím údajně nebyl zkrácen na svých právech. Žalovaný tento svůj závěr opírá o tvrzení, že „v řízení o zrušení ochranné známky se přitom nejednalo o hmotné právo navrhovatele (tj. žalobce), který má v řízení jen práva procesní, ale pouze o hmotné právo osoby zúčastněné na řízení“.

Z výše uvedené citace vyplývá, že žalovaný dovozuje žalobní legitimaci správní žaloby na základě toho, zda bylo napadeným správním rozhodnutím zasaženo do hmotného nebo naopak procesního práva žalobce. **Tento přístup žalovaného je však dle názoru žalobce chybný, neboť aktivní legitimace žalobce není nikterak závislá na tom, zda práva žalobce, na nichž byl žalobce zkrácen Napadeným rozhodnutím, mají hmotněprávní či procesní povahu.**

Ostatně zákonná dikce ustanovení § 65 odst. 1 SŘS zní: „Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „**rozhodnutí**“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.“ Zákon tedy nijak nerozlišuje mezi tím, zda byl žalobce dotčen na svých hmotných či procesních právech. Z této skutečnosti vyplývá, že žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může v první řadě podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení rozhodnutím správního orgánu. **Práva, na nichž byl žalobce zkrácen, mohou mít jak hmotněprávní, tak i procesní povahu** (viz komentář „Soudní řád správní“ – Potěšil, Šimíček, 2014 nakladatelství Leges).

Žalobce je názoru (jak už ostatně uvedl ve správní žalobě), že **Napadeným rozhodnutím byl zkrácen na svých veřejných subjektivních právech**, které mu vyplývají ze zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, v platném znění (dále také jako „**ZOZ**“), konkrétně z ustanovení § 31 ZOZ, a sice podat návrh na zrušení ochranné známky a nechat ochrannou známku zrušit Úřadem průmyslového vlastnictví, pokud jsou pro zrušení ochranné známky dány předpoklady.

Dle ustanovení § 8 odst. 1 ZOZ má totiž vlastník ochranné známky výlučné právo užívat ochrannou známku ve spojení s výrobky nebo službami, pro něž je chráněna. Tato skutečnost se přitom **přímo dotýká i hmotných práv žalobce**, neboť ten je do doby, po kterou je ochranná známka zapsána v rejstříku ochranných známek, omezen v užívání případných kolizních označení. Hmotněprávní dosah je tedy v daném případě markantní.

Právem žalobce však zůstává, aby ochranná známka, která není užívána po dobu delší než pět let (§ 31 odst. 1 písm. a) ZOZ), byla zrušena. Vedle toho právem žalobce zůstává i to, aby návrh na zrušení ochranné známky proběhlo zákonným způsobem, za dodržení principu rovnosti účastníků a v případě,

artpatent.

že vlastník nedostojí svým povinnostem v příslušném řízení, je veřejným subjektivním právem navrhovatele, aby tato ochranná známka byla zrušena.

Žalovaný tedy nesprávně dovozuje nedostatek aktivní legitimace žalobce hned ve dvou rovinách. První z nich je skutečnost, že dle žalovaného bylo Napadeným rozhodnutím zasaženo pouze do procesních práv žalobce. Je zřejmé, že zasažena jsou i jeho hmotná práva. Absolutním užívacím právům plynoucím ze zapsané ochranné známky odpovídají i hmotněprávní povinnosti třetích osob toto právo nerušit.

Žalovaný tedy nahlíží na věc nesprávně, když má za to, že hmotněprávní aspekt řízení o zrušení ochranné známky se týká pouze vlastníka ochranné známky (v daném případě osoby zúčastněné). V takovém řízení je totiž rozhodováno i o hmotných právech navrhovatele, který má zájem na tom, aby označení nebylo chráněno ochrannou známkou, resp. aby vlastník neměl na takové užívání označení „monopol“, či nemohl žalobce omezovat v jeho záměrech.

Druhá rovina chybného úsudku žalovaného o nedostatku aktivní legitimace žalobce pak spočívá v tom, že dle žalovaného není možné podat správní žalobu, pokud nebylo zasaženo do hmotných práv žalobce. Jak je uvedeno výše, žalobce je aktivně legitimován i v případě, že by správním rozhodnutím bylo zasaženo pouze do jeho procesních práv. Žalovaný přitom nijak nerozporuje, že Napadeným rozhodnutím bylo zasaženo do procesních práv žalobce, *ipso facto* žalovaný nedůvodně namítá nedostatek aktivní legitimace žalobce.

Nad rámec si žalobce dovoluje dále upozornit na skutečnost, že na počátku účinnosti soudního řádu správního se objevovaly pochybnosti o charakteru práv spojených se správním řízením před Úřadem průmyslového vlastnictví, tj. zda se proti jeho rozhodnutí má podávat žaloba podle části páté o.s.ř. či dle právní úpravy s.ř.s.

Na základě rozhodování zvláštního senátu pro rozhodování některých kompetenčních sporů se pak následně usadila rozhodovací praxe, podle které jsou rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (žalovaného) rozhodnutími o veřejných subjektivních právech. To platí i o rozhodnutích o námitkách, resp. návrzích na prohlášení neplatnosti či zrušení ochranné známky, a to bez výjimky, zda žalobcem jako účastníkem řízení před správním orgánem je přihlašovatel/vlastník ochranné známky či namítající/navrhovatel brojící proti zápisu či podávající návrh na zrušení.

Je zřejmé, že **pokud ZOZ umožňuje určitým subjektům brojit proti zápisu ochranné známky ve veřejném rejstříku, je výkon těchto práv veřejným subjektivním právem.** Žalovaný rozhoduje, zda jsou nebo nejsou splněny podmínky k poskytnutí ochrany, a samotná práva veřejnoprávní povahy konstituuje. Při konkrétním výmazu známky zkoumá žalovaný splnění veřejnoprávních podmínek a rozhoduje v zápisném vztahu, který je vztahem veřejného práva.

S ohledem na výše uvedené lze příkladmo uvést dvě rozhodnutí z r. 2004, které jednoznačně uvádějí, že charakter práv dotčených subjektivních práv je veřejnoprávní:

- *Rozhodnutí o námitkách proti zápisu ochranné známky do rejstříku ochranných známek není rozhodnutím správního orgánu o věci soukromoprávní ve smyslu § 46 odst. 2 [§ 68 písm. b)] s. ř. s. O žalobě proti takovému rozhodnutí je proto příslušný rozhodnout soud ve správním soudnictví (usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 2. 9. 2004, čj. Konf 104/2003-13).*
- *Rozhodnutí o výmazu ochranné známky z rejstříku ochranných známek není rozhodnutím správního orgánu o věci soukromoprávní ve smyslu § 46 odst. 2 [§ 68 písm. b)] s. ř. s. O žalobě proti takovému rozhodnutí je proto příslušný rozhodnout soud ve správním soudnictví (usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 6. 1. 2004, čj. Konf 93/2003-5).*

artpatent.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti je patrné, že ve správním řízení je mj. rozhodováno o veřejných subjektivních právech žalobce (navrhovatele), přičemž žalovaný svým Napadeným rozhodnutím do těchto práv zasahuje. Z toho důvodu pak nelze dojít k jinému závěru, než že je žalobce aktivně legitimován dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s.

Koncentrace řízení

Žalovaný se v Napadeném rozhodnutí podrobně zabýval odůvodněním tvrzení vlastníka ochranné známky o nemožnosti uplatnit bez své viny skutečnosti a důkazy k prokázání užívání napadené ochranné známky před vydáním rozhodnutí orgánu prvního stupně řízení, a dospěl ke stejnému závěru jako žalobce, že toto tvrzení vlastníka není důvodné. **Argumentace žalobce ve správní žalobě, která se týká pofidérního odůvodnění vlastníka, však není bezpředmětná, jak žalovaný uvádí, neboť se přímo dotýká koncentrace řízení (resp. možnosti prolomení zásady koncentrace řízení).**

Ustanovení § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále také jako „**Správní řád**“), zní: „*K novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.*“

Smyslem daného ustanovení je preference, aby se správní řízení zásadně odehrávalo v prvním stupni a v průběhu odvolacího (rozkladového) řízení nebyly navrhovány takové skutečnosti a důkazy, o kterých účastník řízení zcela nepochybně věděl již v průběhu řízení v prvním stupni, a mohl je tak bez potíží uplatnit již v tomto řízení.

Vlastník ochranné známky podal v odvolacím řízení nové důkazy až spolu s rozkladem, přičemž tyto důkazy mohl uplatnit již v prvním stupni správního řízení. Tento svůj postup přitom vlastník ochranné známky zdůvodňoval značně nevěrohodně, přičemž některé části tvrzení vlastníka byla prokazatelně lživá, což žalobce ve správním řízení dosvědčil (např. tvrzení vlastníka o tom, že paní Kirke, jednatelka vlastníka, byla po celou rozhodnou dobu mimo území České republiky, ačkoliv se prokazatelně zdržovala i v Praze). S argumentací žalobce se přitom žalovaný zcela ztotožnil a uvedl, že vlastníku ochranné známky nebránilo nic k tomu, aby doklady předložil již v I. stupni správního řízení.

Při posuzování daného případu tedy není možné se omezit pouze na část týkající se spekulativní možnosti prolomení zásady koncentrace řízení, resp. zúžit rozhodování ve věci na prosté posouzení teoretické „převahy“ zásady materiální pravdy a zásady zákonnosti nad zásadou koncentrace řízení, jak navrhuje žalovaný, nýbrž daný případ posuzovat z hlediska všech skutečností, které Napadenému rozhodnutí předcházely (tj. mj. i z hlediska přístupu vlastníka ochranné známky ke správnímu řízení a jeho ledabylému postoji k procesním právům a povinnostem).

Prolomení koncentrace řízení žalovaným

Žalovaný v Napadeném rozhodnutí prolomil zásadu koncentrace řízení, přičemž tento svůj krok odůvodňuje tak, že uplatnění zásady koncentrace není bezvýhradné, a že ji nelze aplikovat izolovaně od jiných zásad správního řízení, především zásady materiální pravdy a zásady zákonnosti. Správní orgán jakožto strážce zákonnosti se nemůže v řízení odvolacím či v řízení o rozkladu zcela vyhnout odpovědnosti za zjištění skutkového stavu. Minimálně musí zohlednit ty skutečnosti a důkazy, které mají vliv na zákonnost rozhodnutí nebo na ochranu veřejného zájmu, byť je účastník řízení mohl uplatnit dříve.

Žalobce souhlasí s tím, že zásadu koncentrace řízení je možné prolomit, avšak zároveň je nutno důrazně podotknout, že **prolomení je možné pouze na základě zákonné výjimky**. Tato výjimka je přitom explicitně stanovena (v již citovaném) ustanovení § 82 odst. 4 Správního řádu, tj. že k novým důkazům je možné přihlídnout pouze tehdy, pokud je nemohl účastník uplatnit dříve.

Žalovaný totiž nesprávně nadřazuje zásadu materiální pravdy nad zásadu koncentrace řízení, která je vyjádření opačné zásady formální pravdy, přičemž tento postup obhájuje údajnou odpovědností za zjištění skutkového stavu. Žalovaný bohužel opomíjí, že **řízení o zrušení ochranné známky pro**

artpatent.

neužívání je vždy ovládáno zásadou **dispoziční**, což znamená, že předmětné řízení je plně v moci účastníků řízení, u nichž se předpokládá, že budou vyvíjet procesní aktivitu a iniciativu.

Tvrzení žalovaného, že byl k prolomení zásady koncentrace řízení povinen z důvodu jeho údajné odpovědnosti za zjištění skutkového stavu, je tedy nesprávné. Pokud bychom totiž připustili tuto argumentaci žalovaného, došli bychom ke zcela absurdnímu závěru, dle kterého by ustanovení § 82 odst. 4 Správního řádu zcela postrádalo smysl, neboť zásadu koncentrace řízení by nebylo možné nikdy uplatnit. Žalovaný by byl totiž vždy „nucen“ připustit nové důkazy předložené po koncentrační lhůtě, a to s ohledem na údajnou nadřazenost zásady materiální pravdy.

Žalovaný svou argumentaci opírá o ustanovení § 3 Správního řádu. Zjevně však opomíjí celé znění zákonné dikce tohoto ustanovení, které zní: „**Nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2**“. Při výkladu daného ustanovení je zřejmé, že zásadu materiální pravdy není možné uplatňovat vždy a bez výhrad (viz část „**nevyplývá-li ze zákona něco jiného**“). Výjimkou z této zásady je např. právě aplikace ustanovení § 82 odst. 4 Správního řádu. **Právě díky tomu, že žalovaný ignoruje první část ustanovení § 3 Správního řádu („nevyplývá-li ze zákona něco jiného“), dochází k výkladovému závěru, který nemá oporu v zákoně.**

Řízení o zrušení ochranné známky

Řízení o zrušení ochranné známky pro neužívání je vždy ovládáno **zásadou dispoziční**, což znamená, že předmětné řízení je plně v moci účastníků řízení, u nichž se předpokládá, že budou vyvíjet procesní aktivitu a iniciativu. S ohledem na rovnost účastníků řízení je přitom na každém z nich, aby splnili své procesní povinnosti v řízení, tj. aby předložili svá tvrzení k věci a k nim zároveň důkazy, které tato tvrzení podpoří.

Nesprávná je úvaha žalovaného, že řízení o zrušení ochranné známky je svou povahou specifickým typem správního řízení, v němž se jedná pouze o hmotné právo vlastníka napadené ochranné známky. V daném řízení se totiž nejedná pouze o hmotné právo vlastníka ochranné známky, nýbrž i o hmotné právo žalobce.

Platná ochranná známka totiž zakládá jeho vlastníkově subjektivní hmotné právo nebýt rušen při výkonu svého vlastnického práva k ochranné známce. Třetím osobám pak zakládá platná ochranná známka subjektivní hmotněprávní povinnosti spočívající mj. v tom, nerušit vlastníka ochranné známky při výkonu jeho vlastnického práva.

Ve vztahu k třetím osobám (resp. žalobci, jakožto navrhovatel) je však třeba upozornit, že pokud je ochranná známka zrušena, vzniknou tak těmto osobám subjektivní hmotná práva k označení, které je předmětem ochranné známky. Tyto práva spočívají v možnosti užívat předmětné označení (či označení podobné), a nebýt přitom rušen jakýmkoliv jiným subjektem (resp. možnost užívat označení dovoleným způsobem).

Tvrzení žalovaného, že ve správním řízení je rozhodováno pouze o hmotných právech vlastníka ochranné známky je tedy nesprávné.

Krom toho je však dále třeba upozornit na to, že žalovaný ze svého nesprávného tvrzení (o tom, že je rozhodováno o hmotných právech jen jednoho účastníka řízení) činí zcela nelogický a ničím podložený závěr, že na vlastníka ochranné známky se nevztahuje zásada koncentrace řízení dle ustanovení § 82 odst. 4 Správního řádu. **Tento závěr žalovaného však nemá žádnou zákonnou oporu a jedná se tedy z jeho strany o zjevnou svévoli při rozhodování, neboť jednomu z účastníků správního řízení (vlastníku ochranné známky) poskytuje výhodu, jelikož vůči němu důsledně neuplatňuje zásadu koncentrace řízení.**

artpatent.

Žalovaný tak evidentně jedná v rozporu se zákonnou dikcí rovnosti účastníků řízení a zákazu diskriminace ustanovení § 7 odst. 1 Správního řádu: „*Dotčené osoby mají při uplatňování svých procesních práv rovné postavení. Správní orgán postupuje vůči dotčeným osobám nestranně a vyžaduje od všech dotčených osob plnění jejich procesních povinností rovnou měrou.*“ Tento rozdílný přístup přitom nemá jakoukoliv oporu v zákoně.

Žalovaný rozdílný přístup k účastníkům řízení obhajuje tím, že „*při mechanickém uplatnění zásady koncentrace řízení a odmítnutí důkazů k prokázání užívání ochranné známky předložených v rámci rozkladu, by s přihlédnutím ke specifikům řízení o zrušení ochranné známky došlo k výraznému oslabení principu materiální pravdy*“. V návaznosti na toto tvrzení žalovaného je třeba opětovně upozornit, že **v daném případě se rozhodně nejedná o „mechanické uplatnění zásady koncentrace řízení“**. Vlastník ochranné známky byl řádně vyzván, aby v určité lhůtě předložil důkazy, přičemž vlastník na tuto výzvu v určené lhůtě nijak záměrně nereagoval. Tento skutkový stav má přitom i sám žalovaný za prokázaný, resp. se v tomto zcela ztotožňuje s žalobcem.

I přesto, že žalovaný došel k závěru, že vlastník ochranné známky mohl v I. stupni řádně uplatnit skutečnosti a důkazy na podporu svých tvrzení, došel zároveň ke zcela nelogickému stanovisku, že zásada koncentrace řízení dle § 82 odst. 4 Správního řádu nemůže na daný případ dopadat, a to s odkazem na to, že by tak došlo k výraznému oslabení principu materiální pravdy.

Žalovaný zjevně opomíjí, že zákon - Správní řád, oslabení principu materiální pravdy v takovýchto případech předpokládá, viz část ustanovení § 3 „*nevyplývá-li ze zákona něco jiného*“. Žalovaný tak nejedná nestranně ve vztahu k účastníkům správního řízení, neboť vůči jednomu z účastníků (žalobci) důsledně uplatňuje své vrchnostenské postavení, aby plnil procesní povinnosti, zatímco u druhého účastníka (vlastníka ochranné známky) procesní povinnosti stanovené zákonem nepožaduje.

Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu - 1 As 114/2012-27

Krom toho, že popsáním jednáním žalovaný jedná v rozporu s ustanovením § 7 odst. 1 Správního řádu, jedná také v rozporu s judikátem Nejvyššího správního soudu ze dne 07.11.2012, č.j. 1 As 114/2012-27: „*Zákonná zásada koncentrace správního řízení ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu z roku 2004 dopadá na všechny účastníky správního řízení zahajovaného na návrh, nikoliv pouze na navrhovatele.*“

Je třeba upozornit, že řízení o zrušení ochranné známky z důvodu neužívání není jakýmsi zvláštním druhem řízení. Jedná se o zcela běžné návrhové řízení před Úřadem průmyslového vlastnictví, které nemá žádný vlastní speciální status odůvodňující odlišný postup správního orgánu. Je tedy třeba k němu přistupovat jako k jakémukoliv jinému návrhovému řízení. Uplatňování jakýchkoliv výjimečných opatření či nároků na účastník řízení je zcela neodůvodněné a nemá oporu v zákoně. Krom toho ani systematika ZOZ nic takového nenaznačuje.

Žádné ustanovení zákona či rozhodnutí soudu neukládá správním orgánům (tj. i žalovanému) povinnost či diskreční pravomoc, aby zásadu koncentrace řízení neuplatňovaly vůči účastníkům řízení v případě, kdy je rozhodováno pouze o jejich hmotných právech. Zásada koncentrace řízení dopadá na všechny účastníky bez rozdílu. To vyplývá ze samotné zákonné dikce Správního řádu, která je mj. potvrzena citovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu, č.j. 1 As 114/2012-27.

Byť žalovaný v Rozhodnutí kvituje, že zásada koncentrace řízení se má vztahovat na všechny účastníky řízení, jak vyplývá z daného rozhodnutí, fakticky se tímto právním názorem neřídí s tím, že se údajně rozhoduje pouze o hmotných právech vlastníka ochranné známky. Žalovaný však již nijak neuvádí, proč by měl mít vlastník ochranné známky v řízení privilegované postavení z titulu, že se jedná pouze o jeho hmotných právech (byť je tento závěr žalovaného nesprávný), které má za následek, že se na vlastníka nevztahuje princip koncentrace řízení, resp. který podstatně rozšiřuje jeho možnosti, jak koncentraci řízení prolomit.

Ve své podstatě tedy žalovaný nijak řádně nezduvodňuje, proč se na vlastníka ochranné známky nevztahuje zásada koncentrace řízení, a proč je tedy v souladu s právem (dle názoru žalovaného)

ignorovat rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 1 As 114/2012-27, který ve vztahu ke koncentraci řízení explicitně stanovuje rovnost všech účastníků správního řízení bez rozdílu. Krom toho jsou závěry žalovaného prakticky nepřezkoumatelné, neboť není vůbec zřejmé, z jakého ustanovení zákona vychází.

III.

S ohledem na výše uvedené je žalobce názoru, že připuštění dokladů předložených vlastníkem ochranné známky až v rozkladovém řízení, je naprosto nepřijatelné, neboť tak došlo k nedůvodnému narušení rovnosti účastníků řízení ve prospěch vlastníka ochranné známky.

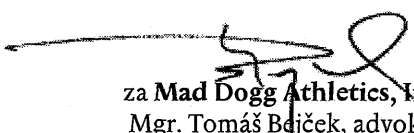
Pochybení žalovaného spočívá zejména v ignorování zásady koncentrace řízení, zásady rovnosti účastníků řízení a zákazu diskriminace, zásady zákonnosti a v nesprávném výkladu a aplikaci Správního řádu a vyvozování následných právních závěrů. Žalovaný nesprávně vyhodnotil veškeré skutečnosti a souvislosti daného případu, zejména pak fakt, že vlastník ochranné známky, byl s návrhem na zrušení ochranné známky řádně obeznámen, a tedy své procesní práva a důkazy mohl uplatnit již v I. stupni řízení.

IV.

Na základě shora uvedených důvodů žalobce trvá na svém předchozím návrhu, aby nadepsaný soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného ze dne 22.05.2018, sp.zn.: O-479838, č.j.: O-479838/D17023551/2017/ÚPV a vydal dle ustanovení § 78 s.ř.s. následující

rozsudek

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 22.05.2018, sp.zn.: O-479838, č.j.: O-479838/D17023551/2017/ÚP se zrušuje a věc se vrací předsedovi Úřadu průmyslového vlastnictví k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení, a to do 3 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

za Mad Dogg Athletics, Inc.
Mgr. Tomáš Bejček, advokát